

Εκδοση της
Οργάνωσης
Εργατική
Δημοκρατία

ΨΗΦΟ ΣΤΟΝ ΙΑΚΩΒΟΥ

ΑΛΛΑ...

ΟΧΙ ΨΕΥΤΙΚΕΣ

ΕΛΠΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΚΑΛΠΗ

**ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ
ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ**

Τι λένε οι σοσιαλιστές

Δεκαδες χιλιαδες εργατες και νεολαιοι ελπίζουν οτι με τις προεδρικες εκλογες του Φεβραρη θα φτασει στο τελος της η πενταετια Κληριδη. Μια θλιβερη πενταετια λιτοτητας, σοβινισμού, πολεμοκαπηλειας και γριβισμού.

Η κυβερνηση Κληριδη διεκδικει επαξια τον τιτλο της πιο λαομιστηρης κυβερνηση που υπηρξε ποτε στην Κυπριακη Δημοκρατια. Καθε αποφαση και ενεργεια της ερχονταν σε συγκρουση με την θεληση και τις επιθυμιες της μεγαλης μαζας των απλων ανθρωπων και προκαλουσε αντιδρασεις. Η αποκατασταση των 62, η σφαγη στη Χλωρακα, η αυξηση του ΦΠΑ, η προσπαθεια να βαλει χερι στην ΑΤΑ, να περιορισει το δικαιωμα στην απεργια, η παραβιαση των συλλογικων συμβασεων, η λιτοτητα και οι περικοπες που κοντευουν να διαλυσουν την Παιδεια και την δημοσια Υγεια, η αυξηση της ανεργιας, οι επιθεσεις και οι απαγορευσεις στη νεολαια, στους μοτοσυκλετιστες, η αστυνομευση των μαθητων, ειναι μονο μερικα σημεια αυτου του ατελειωτου καταλογου των εργων της διακυβερνησης Κληριδη που προκαλεσαν την οργη και τις αντιδρασεις της πλειοψηφιας της εργατικης ταξης και της νεολαιας.

Οι μονοι που δηλωνουν ευχαριστημενοι με την διακυβερνηση Κληριδη ειναι οι βιομηχανοι και οι εργοδοτες της ΟΕΒ, του ΚΕΒΕ και του ΠΑΣΥΞΕ. Και γιατι να μην ειναι αφου ολ' αυτα τα χρονια τους προσφερε απλωχερα δεκαδες εκατομμυρια σε επιδοτησεις, φοροαπαλλαγες και αλλα «κινητρα».

Οι υποστηριχτες τους Κληριδη παρουσιαζουν το «Δογμα», τους εξοπλισμους, την παραγγελια των S-300 και τις διαπραγματευσεις με την Ε.Ε. σαν τα μεγαλα επιτευγματα του που οδηγησαν σε αναβαθμιση του Κυπριακου, και κινδυνολογουν οτι δεν θα υπαρξει λυση αν φυγει ο Κληριδης.

Η πραγματικη συμβολη του Κληριδη ομως, αυτα τα πεντε χρονια στο Κυπριακο, ειναι η αναβαθμιση της εντασης και της κρισης στις ελληνοτουρκικες σχεσεις και στις σχεσεις των δυο κοινοτητων στη Κυπρο. Αυτο που σημερα βρισκεται πιο κοντα δεν ειναι καποια ειρηνικη διευθετηση του κυπριακου αλλα ο κινδυνος νεων θερμων επεισοδειων ή ακομα και γενικευμενου πολεμου, οπως ομολογουν και οι ιδιοι οι υπουργοι εξωτερικων της Ελλαδας και της Τουρκιας.

Αυτη την απειλη ειναι που αισθανεται σημερα περισσοτερο απο ποτε αλλοτε και η πλειοψηφια των απλων ανθρωπων και περιμενουν τον Φεβραρη για να μαυρισουν τον Κληριδη και να πεταξουν τους πραξικοπηματιες εξω απο το προεδρικο.

Ωστοσο πολλοι απο αυτους αμφιταλαντευονται και εχουν δισταγμους. Ποσο διαφορετικος θα ειναι αραγε ο Ιακωβου; Αξιζει τον κοπο να τον ψηφισω; Μηπως

θα ήταν καλύτερα να ριξω λευκό για να καταλάβει η ηγεσία του ΑΚΕΛ ότι δεν μπορεί κάθε φορά να μας προτείνει και ένα δεξιο για προεδρο; Μήπως θα πρέπει να ψηφίσω Λυσσαριδη ή Βασιλείου στον πρώτο γυρο για να τους δώσω την δυνατότητα να διαπραγματευτούν με καλύτερους όρους μια συνεργασία με τον Ιακώβου στο δεύτερο γυρο και να πιέσουν για μια πιο προοδευτική πολιτική;

Παρα το ότι πολλά από αυτά τα ερωτήματα ξεκινούν από μια αριστερή διάθεση και κριτική απέναντι στον Ιακώβου και το ΑΚΕΛ, ωστόσο κοιτάζουν σε λάθος κατεύθυνση γιατί πατούν πάνω σε μια λανθασμένη βάση. Δίνουν πολύ περισσότερη σημασία και βαρύτητα στις αστικές εκλογές και τη ψηφο απ' ό,τι πραγματικά έχουν.

Ποια είναι πραγματικά η σημασία των εκλογών; Μπορούν να αλλάξουν τη ζωή μας; Ποια η στάση των σοσιαλιστών απέναντι στις εκλογές; Γιατί η Εργατική Δημοκρατία υποστηρίζει ψηφο στον Ιακώβου σε αυτές τις εκλογές; Τι εννοούμε όταν λέμε η ψηφος δεν αρκεί, χρειάζεται σοσιαλιστική οργάνωση και προοπτική;

Με αυτά τα ερωτήματα καταπιανεται αυτό το φυλλάδιο.

Οι εκλογές και ο «κυριαρχος» λαός

Όλοι οι υποψήφιοι και τα κομμάτια που τους υποστηρίζουν ισχυρίζονται, ότι οι προεδρικές εκλογές του Φεβραρίου είναι οι πιο σημαντικές και καθοριστικές εκλογές για το «μέλλον της Κύπρου». Όλοι χρησιμοποιούν βαρυγδούπες εκφράσεις όπως «*κυπρίε ψηφοφορε, κρατας το μέλλον της πατρίδας μας στα χέρια σου*» και άλλα παρόμοια.

Δεν χρειάζεται παρα μια γρηγορήματα στα εκλογικά προγράμματα των κομμάτων και των υποψηφίων σε όλες τις προηγούμενες εκλογές, από το '74 μέχρι σήμερα και στις εφημερίδες των προηγούμενων προεκλογικών περιόδων για να δούμε ότι είναι γεμάτες με τέτοιες διακηρύξεις. Πάντα ο «λαός» έχει να διαλέξει ανάμεσα στην «σωτηρία» και την «καταστροφή» του, και κάθε φορά οι εκλογές εμφανίζονται σαν το πιο σημαντικό γεγονός της πρόσφατης ιστορίας.

Μεσα σε αυτά τα χρόνια όμως είχαμε όλων των ειδών προέδρους, τον Μακάριο, τον Κυπριανού, τον Βασιλείου, τον Κληρίδη και η Βουλή άλλαξε πολλές φορές σύνθεση και ούτε «σωθήκαμε» ούτε «καταστραφηκαμε». Αυτό από μόνο του δείχνει ποσο ψευτικές και υποκριτικές είναι αυτές οι διακηρύξεις.

Ο λόγος που κάθε φορά οι υποψήφιοι και τα κομμάτια προβάλλουν αυτό τον ισχυρισμό είναι για να στηρίξουν την ψευδαισθήση ότι ζούμε σε μια δημοκρατία, όπου ο «κυριαρχος» λαός μέσα από τις εκλογές καθορίζει λίγο-πολύ την μοίρα του.

Παρουσιάζουν τις «ελευθερές» εκλογές, στις οποίες όλοι, πλούσιοι και φτωχοί, έχουν την «ίδια δύναμη, μια μόνο ψηφο», σαν τη σπουδαιότερη αποδείξη αυτής της «λαϊκής κυριαρχίας» και της υπαρκτής και της αξίας αυτής της δημοκρατίας.

Αυτή η αντίληψη, ότι έχουμε δημοκρατία, υπάρχει ελευθερία, και ο καθένας έχει ίσα δικαιώματα και ευθύνες με τους υπολοίπους, είναι πολύ χρήσιμη για τους αστούς, γιατί η καταπίεση, η εκμετάλλευση και οι ευθύνες τους για τα κακά αυτής της κοινωνίας κρυβονται πίσω από την τυπική αυτή ελευθερία και δημοκρατία.

Όπως έλεγε και ο Λένιν: «Οι καπιταλιστές πάντα χρησιμοποιούσαν τον όρο 'ελευθερία' για να εννοούν την ελευθερία των πλουσιών να γίνονται πλουσιότεροι και για τους εργατές να λοιμοκτονούν. Οι καπιταλιστές χρησιμοποιούν τον όρο ελευθερία του τυπού εννο-

ωντας την ελευθερια των πλουσιων να δωροδοκουν τον τυπο, την ελευθερια να χρησιμοποιουν τον πλουτο τους για να διαμορφωνουν και να πλαστογραφουν την λεγομενη κοινή γνώμη.»

Δεν χρειαζεται παρα μια ματια στο σημερινο προεκλογικο πολιτικο σκηνικο και το ρολο που παιζουν τα διαφορα καναλια και εφημεριδες για να δουμε ποσο σωστη ηταν αυτη η διαπιστωση. Οι μεγαλοεπιχειρηματιες ιδιοχτητες των ραδιοτηλεοπτικων σταθμων ειναι ολοφανερο οτι πλαστογραφουν την κοινή γνώμη και σπρωχνουν με καθε τροπο την υποψηφιότητα Κληριδη, που τον θεωρουν σαν τον κατ' εξοχή «δικο» τους. Τα ιδια και χειροτερα ισχυουν σε ολες τις χωρες, στις ΗΠΑ, την Αγγλια, την Ινδια και αλλου. Ποιος φτωχος εργαζομενος ή ακομα και εργατικο κομμα μπορεί να ξεδεψει τα εκατομμυρια που χρειαζονται για να προβαλει μια δικη του υποψηφιότητα.

Ποσο «ελευθερα» ψηφίζει ο καθενας οταν τον βομβαρδίζουν καθημερινα με ψεματα απο την τηλεοραση, το ραδιοφωνο, τις εφημεριδες, τις προκηρυξεις και τις γιγαντοαφισσες; Οταν τα κομματα της αρχουσας τάξης ξεδεουν τεραστια ποσά για να εξαγοραζουν ψηφους, να εκβιαζουν και να τρομοκρατουν.

Ποσο μπορούν ακομα οι απλοι ανθρωποι να επηρεασουν τις αποφασεις της κυβερνησης ή της Βουλης μετα τις εκλογες; Η «λαϊκή κυριαρχία» για τους

εργαζομενους εξαντλειται στα δεκα λεπτα που χρειαζονται για να ψηφισουν καθε λιγα χρονια. Ολον τον υπολοιπο χρονο πρεπει καθε μερα να αφηνουν και την ελευθερια και τα ισα δικαιωματα και την δημοκρατια εξω απο την εισοδο του εργοστασιου, του γραφειου, της οικοδομης. Εκει μεσα, οπου περνούν το μεγαλυτερο μερος της ζωης τους, κυριαρχει η ελευθερια και τα δικαιωματα του εργοδοτη να τους απολυει οποτε θελει, να τους δινει χαμηλους μισθους, να τους εξευτελιζει και να επιβαλλει την «πειθαρχία» του.

Η «ελευθερη ψηφος» στον καπιταλισμο ειναι μια ψευτικη και τυπικη ελευθερια.

Το κεφαλαιο η πραγματικη εξουσια

Τα προεκλογικα μπαλκονια και τα κοινοβουλευτικα εδρανα δεν ειναι παρα το βημα απο το οποιο εκστομιζονται τα μεγαλα λογια για λαϊκή καταναλωση ενω οι πραγματικες αποφασεις για τις τυχες της οικονομιας και ολοκληρης της κοινωνιας παίρνονται στα κλειστα κεντρα που ελεγχει η αρχουσα τάξη, στις τραπεζες, στα διοικητικα συμβουλια των επιχειρησεων, στα Γενικα Επιτελεια του Στρατου και στα αδυτα της μυστικης διπλωματιας.

Στα χερια αυτων που κρατουν τα κλειδια της οικονομιας και του κρατους βρισκεται η πραγματικη εξουσια και οχι στα χερια του «κυριαρχου λαου». Αυ-

τους οχι μονο δεν μπορουμε να τους αλλαξουμε μεσα απο τι εκλογες αλλα χρησιμοποιουν τη δυναμη τους για να επιβαλλουν στις κυβερνησεις ή στη Βουλη τις επιλογες τους.

Γι' αυτο οποια κυβερνηση και να ειναι στην εξουσια δινει απλοχερα επιδοτησεις, φοροαπαλλαγες και αλλες διευκολυνσεις στους κεφαλαιοκρατες χωρις να χρειαζεται να κανουν ουτε απεργια, ουτε διαδηλωση, φτανει μονο να το ζητησουν και τις περισσοτερες φορες πριν το ζητησουν. Οι εργατες ομως για να παρουν οτιδηποτε χρειαζεται να το κερδισουν με τον αγωνα τους, χρειαζονται απεργιες και διαδηλωσεις.

Οι κεφαλαιοκρατες εχουν το δικο τους κομμα και κανουν οτι μπορουν για να κερδίζουν τις εκλογες γιατι αυτο κανει πιο ευκολο το εργο τους. Μπορουν ετσι να εξασφαλίζουν την αποδοχη και τη συναινεση της κυριαρχιας τους απο την πλειοψηφια αυτων που καταπιεζουν και εκμεταλευονται. Μπορουν ομως να ανεκτουν και μια αριστερη κυβερνηση φτανει να μην απειλει οτι θα ανατρεψει, το συστημα. Ετσι και αλλοιως εχουν τη δυναμη να της υπαγορευουν τη δικια τους πολιτικη. Γι' αυτο, ειδαμε πολλες φορες, σοσιαλδημοκρατικες και «σοσιαλιστικες» κυβερνησεις που υποσχονταν αλλαγη μεσα απο τη καλη νυχτα να φτανουν σε αδιεξοδο. Αυτοι που υποσχονταν την αλλαγη, βρεθηκαν να αλλαζουν οι ιδιοι και τα

κομματα τους.

Το '80 το ΠΑΣΟΚ στην Ελλαδα, εκλεκτηκε ισχυρο στη Βουλη και την κυβερνηση με την υποσχεση στους εργατες για «καλυτερες μερες». Αντιμετωπισε ενα κυμμα φυγης κεφαλαιων στο εξωτερικο και αποχη απο τις επενδυσεις, που το αναγκασαν να ξεχασει τις υποσχεσεις του και να στραφει σε μια αντεργατικη πολιτικη. Μετα απο δυο θητειες και αλλεπαλληλες απογοητευσεις και προδοσιες της εργατικης τάξης εχασε τις εκλογες απο τη Νεα Δημοκρατια του Μητσοτακη. Στο ιδιο μοτιβο κινηται σημερα και ο Σημιτης και το νεο ΠΑΣΟΚ απογοητευοντας την εραγτικη τάξη. Αυτο εκφραζει με το πιο παραστατικο τροπο το συνθημα «ΠΑΣΟΚ μας προδωσες» που γραφτηκε απο τους εργατες του Νεωριου στη Συρο.

Τα ιδια ισχυουν με τον σοσιαλιστη Ζοσπεν στη Γαλλια που κερδισε περυσι τις εκλογες πατωντας πανω στην αγανακτηση της εργατικης τάξης που προκαλεσε η αντεργατικη πολιτικη της Δεξιας και σημερα προκαλει ο ιδιος με την πολιτικη του παρομοιες και μεγαλυτερες αντιδρασεις των εργατων, των φοιτητων, των ανεργων.

Το ιδιο και με το Μπλερ στην Αγγλια. Λιγους μηνες μετα την εκλογη του εχει παρει τετοια μετρα για περικοπες των κοινωνικων παροχων που εχουν προκαλεσει μεγαλες αντιδρασεις και κινητοποιησεις του κοσμου που κατεβαινει

στους δρομους με συνθημα, «δεν σε ψηφισαμε για να εφαρμοσεις την πολιτικη των Συντηρητικων».

Οσο οι καπιταλιστες δεν ανατρεπονται απο τις θεσεις τους στην οικονομια, εχουν τη δυναμη στα χερια τους. Και οι μεταρρυθμιστες, θα υποχρεωνονται να υποχωρουν, να «ξεχνουν» τις μεταρρυθμισεις που υποσχονταν και να υποτασσονται στο κεφαλαιο, σκορπωντας την απογοητευση στους εργατες.

Ακομα κι αν θελησουν να συγκρουστον με το κεφαλαιο, αν δεν στηριχουν στην εργατικη ταξη και να βαλουν μπροστα την προοπτικη της ανατροπης του καπιταλισμου, δεν θα μπορεσουν να κανουν τιποτα.

Αυτο επιβεβαιωθηκε με τον πιο τραγικο τροπο στη Χιλη το 1973, οταν οι εργατες ανοιξαν με τον αγωνα τους ολες τις δυνατοτητες μιας μεγαλης Σοσιαλιστικης νικης. Ομως η ηγεσια τους, η Λαϊκη Ενοτητα του προεδρου Αλιεντε, με τη υποστηριξη του Σοσιαλιστικου και Κομμουνιστικου Κομματος, πιστευε πως ο αγωνας αυτος μπορει να ολοκληρωθει μεσα απο την κοινοβουλευτικη μεταρρυθμιση. Αυτη η τακτικη οχι μονο δεν επεισε τους αστους για τις «ειρηνικες και νομιμες» διαδικασιες των μεταρρυθμιστων αλλα η αστικη ταξη οργανωσε το πιο αιματηρο πραξικοπημα στην ιστορια της Λατινικης Αμερικης.

Το πραξικοπημα στην Χιλη ειναι μια

δραματικη υπομνηση οτι το αστικο κρατος δεν ειναι ενα ουδετερο οργανο που εκτελει τις εντολες της πλειοψηφιας της Βουλης ή της κυβερνησης, αλλα ενας μηχανισμος αφοσιωμενος στην υπερασπιση των καπιταλιστων.

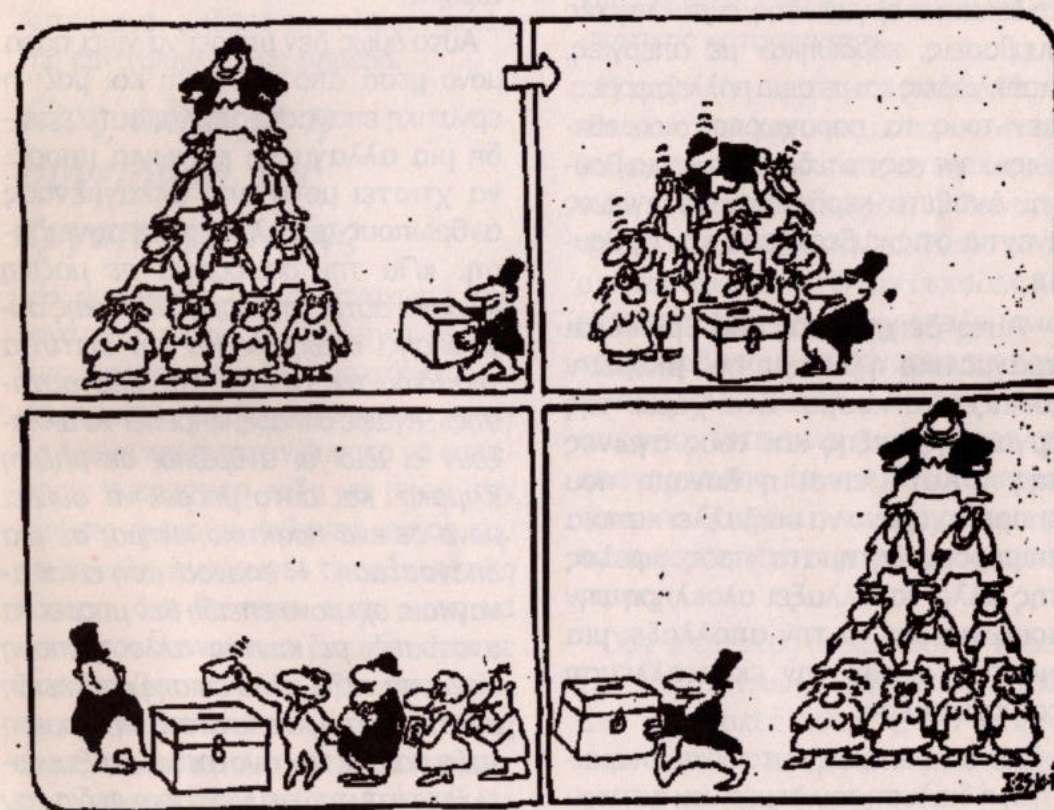
Αυτο φαινεται και στην καθημερινη πρακτικη. Οι μηχανισμοι καταστολης που μετα μανιας καταδιωκουν καθε «παρεκτροπη» της εργατικης ταξης, εχουν αποδειχτει πολυ φιλικoi απεναντι στα σκανδαλα και τα εγκληματα των καπιταλιστων. Κανενα δικαστηριο δεν ειναι προθυμο να κηρυξει τους εργοδοτες «παρανομους και καταχραστες»

Η δικαιοσυνη, ο στρατος, η αστυνομια, απεδειξαν πολλες φορες και εδω την πιστη τους στην αρχουσα ταξη, γραφοντας στα παλια τους τα παπουτια τη ψηφο και τη θεληση των εργατων. Δεν εχει περασει πολυς καιρος απο τοτε που η αστυνομια χρησιμοπονησε αγριο ξυλο και δακρυγονα για να διαλυσει τους κατοικους του Ακακιου που διαμαρτυρονταν γιατι ο επιχειρηματιας ιδιοκτητης του Rainbow δηλητηριαζε με τα αποβλητα του εργοστασιου του, το χωριό τους. Δεν εχει περασει πολυς καιρος που η κυβερνηση εστειλε τα ΜΜΑΔ να διαλυσουν αυτους που αντιστεκονταν στην αποφαση για κατεδαφιση των αποθηκων Θεοδοσιου στη Λεμεσο. Το αγριο ξυλο και τα δακρυγονα που εριξε η αστυνομια στους διαδηλωτες εξω απο την αρχιε-

πισκοπη που διαμαρτυρονταν γιατι ο Αρχιεπισκοπος αγνοησε τη θεληση και τη ψηφο τους στην υποθεση Παγκρατιου ειναι μια ακομη πολυ προσφατη και ζωντανη μαρτυρια αυτης της πραγματικοτητας.

Οι εκλογες δεν μπορουν να ανατρεψουν αυτη την πραγματικοτητα. Γι'

αυτο και οι μαρξιστες συνηθως χρησιμοποιοουν τη φραση, «αν οι εκλογες μπορουσαν να αλλαξουν την κοινωνια, θα ηταν παρανομες» για να δωσουν συνοπτικα την ουσια των αστικων εκλογων και τον ταξικο χαρακτηρα της αστικης δημοκρατιας και του κοινοβουλίου.

Πως αλλαζει η κοινωνια

Οι εργατες για να νικησουν, για να σιγουρευουν τις κατακτησεις τους, για να αλλαξουν το κοσμο δεν μπορούν να περιοριστουν στο να στείλουν τους δικους τους αντιπροσωπους στη Βουλη ή να εκλεξουν τον «δικο τους» υποψηφιο στη προεδρεια.

Τα πολιτικα δικαιωματα και οι συνδικαλιστικες ελευθεριες και κατακτησεις της εργατικης ταξης κερδιθηκαν μεσα απο σκληρους αγωνες. Το οκταωρο, οι βασικες κοινωνικες παροχες, το δικαιομα οργανωσης, οι συλλογικες συμβασεις, κερδιθηκαν με απεργιες, διαδηλωσεις και με αιμα πολλες φορες. Δεν τους τα παραχωρησε «οικιοθελως» κανενας προεδρος και καμια Βουλη. Αντιθετα κερδιθηκαν με αγωνες εναντια στις κυβερνησεις και τη Βουλη.

Αυτο δειχνει και που βρισκεται πραγματικα η δυναμη που μπορεί να αλλαξει το κοσμο. Στα χερια της εργατικης ταξης και τους αγωνες της. Αυτη ειναι η δυναμη που μπορεί οχι μονο να επιβαλλει καποια επιμερους ζητηματα προς οφελος της αλλα να αλλαξει ολοκληρη την κοινωνια και να την απαλλαξει μια για παντα απο την εκμεταλλευση και καταπιεση.

Για να γίνει ομως αυτο ειναι απαραιτητη η διαλυση του σημερινου αστικου

κρατους, οχι μονο των καταπιεστικων μηχανισμων του οπως η αστυνομια, τα δικαστηρια και ο στρατος αλλα και των «δημοκρατικων» του μηχανισμων - του κοινοβουλιου, και η αντικατασταση του απο το εργατικο κρατος. **Ενα συστημα αμεσης δημοκρατιας οπου οι απλοι ανθρωποι θα εχουν τη δυνατοτητα να αυτοδιαχειριζονται την οικονομια προς οφελος ολοκληρης της κοινωνιας και να αποφασιζουν δημοκρατικα για το καθε τι που τους αφορα.**

Αυτο ομως δεν μπορεί να γίνει παρα μονο μεσα απο μια βιαιη και μαζικη εργατικη επανασταση. Και αυτο επειδη μια αλλαγμενη κοινωνια μπορεί να χτιστει μονο απο αλλαγμενους ανθρωπους, με αλλαγμενη συνειδηση. «Για την δημιουργια σε μαζικη κλιμακα αυτης της κομμουνιστικης συνειδησης, οπως και για την επιτυχια του ιδιου του στοχου της επαναστασης», εγαφε ο Μαρξ, «πρεπει να αλλαξουν οι ιδιοι οι ανθρωποι σε μαζικη κλιμακα, και αυτο μπορεί να συμβει μονο σε ενα πρακτικο κινημα, σε μια επανασταση. Η επανασταση ειναι αναγκαια οχι μονο επειδη δεν μπορεί να ανατραπει με κανενα αλλο τροπο η αρχουσα ταξη, αλλα επισης και επειδη μονο μεσα σε μια επανασταση μπορεί η ταξη που θα την ανατρεψει να ξεφορτωθει τα συσσωρευμενα σκουπιδια του

παρελθοντος και να γίνει ικανη να ξαναχτισει την κοινωνια.»

Ομως, σε καθε κοινωνια, «οι κυριαρχες ιδεες, ειναι οι ιδεες της αρχουσας ταξης» επεσημανε ο Μαρξ. Οι κυριαρχες ιδεες σημερα ειναι οι ιδεες που βλεπουν τον καπιταλισμο σαν αιωνιο συστημα, οι ιδεες του εθνικισμου και του ρατσισμου, οι ιδεες που υποστηριζουν οτι οι εργατες ειναι ανικανοι να κυβερνησουν την κοινωνια, οτι χρειαζονται αλλοι ανωτεροι και καλυτεροι, ειτε αυτοι ειναι οι αστοι με τους «σπουδασμενους» τεχνοκρατες ειτε αριστεροι γραφειοκρατες, (και αυτοι σπουδασμενοι), ειτε ακομα ολοι τους μαζι. Αυτες ειναι οι ιδεες της πλειοψηφειας της εργατικης ταξης σημερα.

Πως αλλαζει η συνειδηση της εργατικης ταξης

Η συνειδηση και η οργανωση της εργατικης ταξης, η ικανοτητα της να γίνει η αρχουσα ταξη μεσα στην κοινωνια εχει την πιο μεγαλη σημασια, επειδη ακομα και αν ηταν δυνατο να καταφερει η εργατικη ταξη να παρει την εξουσια αυριο με εκλογες, εκτος του οτι θα «κληρονομουσε» το παλιο αστικο κρατος, δεν θα ηταν ουτε ικανη να κτισει τον σοσιαλισμο, διοτι δεν θα ειχε ξεφορτωθει τα δικα της «σκουπιδια του παρελθοντος», τις αντιδραστικες ιδεες του εθνικισμου, του ρατσισμου, του σεξισμου. Για να τα ξεφορτωθει

αυτα χρειαζεται να «περασει μεσα απο το σχολειο του κινηματος και της επαναστασης».

Για αυτο καθε μεγαλη απεργια ή αλλη κινητοποιηση της ιδιας της εργατικης ταξης για τα δικα της συμφεροντα ειναι πιο σημαντικη απο τις οποιεσδήποτε αστικες εκλογες, αποτελει ενα πραγματικο βημα προς αυτη την αλλαγη της εργατικης ταξης μεσα απο την δραση της:

«η δραση των μαζων» ελεγε ο Λενιν «λογουχαρη μια μεγαλη απεργια, ειναι παντοτε, σπουδαιότερη απο την κοινοβουλευτικη δραση κι οχι μονο τον καιρο της επαναστασης ή σε περιοδο επαναστατικης καταστασης»

Η μαζα της εργατικης ταξης θα πιστεψει οτι οι εργατες μπορούν να αλλαξουν την κοινωνια και να την διευθυνουν οι ιδιοι οταν αρχισει η ιδια στην πραξη να αλλαζει την κοινωνια μεσα απο τον αγωνα της. Οταν δεκαδες και εκατονταδες χιλιαδες εργαζομενων καταλαμβάνουν τα εργοστασια τους ή παιρνουν μερος σε μια γενικη απεργια, τοτε ειναι που οι ιδεες της επαναστασης και του σοσιαλισμου παυουν ξαφνικα να μοιαζουν με ουτοπια και γινονται πραγματοποιησιμες.

Οσο οι εργατες περιμενουν την λυση των ουσιαστικων προβληματων τους απο τις αστικες εκλογες, δεν θα φτασουν ποτε σε ενα τετοιο ψηλο σημειο αγωνα και συνειδησης.

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ....

Ενα πολύ καλο παραδειγμα αυτης της διαδικασιας ειναι η εμπειρια του Μαη του '68 στη Γαλλια. Λιγο καιρο πριν ξεσπασει το κυμα των απεργιων και καταληψεων οι διαφοροι αστοι αναλυτες και αλλοι απολογητες του συστηματος μιλουσαν για το τελος της εργατικης ταξης σαν τη δυναμη που μπορει να κανει επανασταση και να αλλαξει το συστημα. Η μεγαλη περιδος αναπτυξης του Γαλλικου καπιταλισμου τους εκανε να μιλουν για την ενσωματωση της στο συστημα, τον εκφυλισμο της και αλλα παρομοια. Μεσα σε λιγες βδομαδες αυτη η ιδια εργατικη ταξη οργανωσε την μεγαλυτερη Γενικη Απεργια στην ιστορια, καταλαμβανε εργοστασια, και οργανωνε διαδηλωσεις εκατομμυριων εργατων. Ο Ντε Γκωλ, ο προεδρος της Γαλλιας αναγκαστηκε να το σκασει απο τη χωρα και να καταφυγει στη Γερμανια κρυφα για να εξασφαλισει συμπαρασταση.

Με τον ιδιο τροπο διαψευστηκαν και οσοι μιλουσαν για «το τελος της ιστοριας» μετα την καταρρευση των καθε-

στων του κρατικου καπιταλισμου ενωνοντας οτι ηλθε και το τελος των σοσιαλιστικων ιδεων και της εργατικης ταξης σαν επαναστατικης ταξης. Μεσα σε ελαχιστο χρονο τις εξεγερσεις στην Α. Ευρωπη τις διαδεχτηκε η εξεγερση στο Λος Ατζελες το '92, ο καυτος Χειμωνας του '95 στη Γαλλια με τις μεγαλες απεργιες, ενω μια σειρα συντηρητικες κυβερνησεις επεσαν η μια μετα την αλλη σαν αποτελεσμα μαζικων εργατικων αγωνων, οπως στην Ελλαδα, την Ιταλια, τη Γαλλια, την Αγγλια, τη Τουρκια.

Μεσα απο αυτους τους αγωνες ειναι που η εργατικη ταξη αποκτα συνειδηση της δυναμης της και ξεφορτωνεται τις αντιδραστικες ιδεες της. Στην εξεγερση του Μαη του '68 χιλιαδες εργατες και φοιτητες κατεβηκαν στους δρομους με το συνθημα «ειμαστε ολοι Γερμανοεβραιοι» για να υπερασπιστουν ενα απο τους ηγετες των φοιτητων που η κυβερνηση προσπαθουσε να κτυπησει βαζοντας μπροστα το ρατσιστικο επιχειρημα οτι ηταν Γερμανος και Εβραιος.

Η στάση των επαναστατών στις εκλογές

Με αυτά τα δεδομένα ποια πρέπει να είναι η στάση των επαναστατών σοσιαλιστών απέναντι στις εκλογές και την αστική δημοκρατία; Να καταγγέλουν την αστική δημοκρατία και να περιμένουν με σταυρωμένα χέρια μέχρι να κινηθεί η ίδια η εργατική τάξη;

Την απάντηση τη δίνει και πάλι με πολύ χαρακτηριστικό τρόπο ο Λένιν: «Ακόμα και αν... μια σχετικά μεγάλη μειοψηφία των βιομηχανικών εργατών ακολουθούν τους Καθολικούς ιερείς... σημαίνει χωρίς αμφιβολία ότι ο κοινοβουλευτισμός στην Γερμανία δεν είναι ακόμα πολιτικά ξεπερασμένος, ότι η συμμετοχή στις κοινοβουλευτικές εκλογές και η παλη στην κοινοβουλευτική πλατφόρμα είναι υποχρεωτική για το κομμα του επαναστατικού προλεταριάτου ακριβώς με τον σκοπό να εκπαιδεύσουμε τα καθυστερημένα στρώματα της δικίας του τάξης... Όσο είσαι ανίκανος να διαλύσεις το αστικό κοινοβούλιο και κάθε άλλο τυπο αντιδραστικού θεσμού, πρέπει να δουλεύεις μέσα τους ακριβώς επειδή εκεί θα βρεις ακόμα εργάτες που αποβλακώνονται από τους ιερείς.»

Βεβαία αυτή την στιγμή δε υπάρχει ένα επαναστατικό κομμα για να πάρει μέρος στις εκλογές με το δικό του

υποψήφιο. Αλλά ακόμα και σε αυτή την περίπτωση οι επαναστάτες πρέπει να χρησιμοποιήσουν την ψήφο και τις εκλογές με τρόπο που να οφείλει το κίνημα. Πρέπει να τις χρησιμοποιήσουν χωρίς κανένα ενδοιασμό και με τον ίδιο κυνικό υπολογισμό με τον οποίο χρησιμοποιούν οι αστοί την δημοκρατία τους, αλλά χωρίς να καλλιεργούν ούτε μια στιγμή αυταπάτες για τις εκλογές και τη κοινοβουλευτική μεταρρύθμιση.

Οι επαναστάτες σοσιαλιστές έχουν την υποχρέωση να κερδίσουν το μεγαλύτερο μέρος της εργατικής τάξης προς τις επαναστατικές ιδέες γιατί πρωταγωνιστής της επαναστάσης είναι η ίδια η εργατική τάξη και όχι κάποιοι «εκπρόσωποι» για λογαριασμό της.

Γι' αυτό πρέπει να χρησιμοποιούν τις εκλογές για να ακουστεί η προπαγάνδα τους πιο πλατιά. Είναι μια καλή ευκαιρία να μιλήσουν σε χιλιάδες εργάτες. Η αφηρημένη προπαγάνδα όμως δεν είναι αρκετή. Οι μαρξιστές δεν είναι κάποιοι ιεραποστολοί που κάνουν κηρυγμά στους εργάτες, αλλά παρεμβαίνουν στους καθημερινούς αγώνες ώστε να δέσουν την εμπειρία των εργατών με την προοπτική της ανατροπής του καπιταλισμού. Δεν παμε για παρα-

δείγμα σε μια απεργία για να προπαγανδίσουμε το «Κεφάλαιο» του Μαρξ, αλλά για να συνδέσουμε τα συγκεκριμένα ζητήματα της απεργίας με την συνολική προοπτική της εργατικής τάξης. Οτι παλεύουμε για να κερδίσουμε τα αιτήματα με νυχία και με δόντια αλλά ο μονός τρόπος για να μην μας τα πάρουν πίσω, είναι να ανατρεψουμε αυτούς που δημιουργούν και διαιωνίζουν την εκμετάλλευση.

Ετσι και οι εκλογές. Δεν αρκεί η γενική προπαγάνδα εναντίον στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες. Για εκατομμύρια εργάτες σε όλο το κόσμο οι εκλογές είναι μια πολιτική μάχη στην οποία καθρεφτίζεται η τάξικη διαίρεση της κοινωνίας. Το να κερδίσουν «εκείνοι» ή «εμείς», οι εκπρόσωποι των πλουσιών ή οι εκπρόσωποι των εργατών είναι μια πολιτική κόντρα για τους εργάτες.

Για αυτό η πολώση στις εκλογές υπάρχει πάντα, ακόμα και όταν τα κομμάτια προσπαθούν να την αποφυγούν. Οι εκλογές καθρεφτίζουν τον πραγματικό διαχωρισμό της κοινωνίας σε αντιπαλά τάξικα στρατοπέδα.

Οι επαναστάτες δεν μπορούν τέτοιες στιγμές να μένουν ουδέτεροι. Διαλέγουν στρατόπεδο ψηφίζοντας μαζί με τους εργάτες που πιστεύουν ακόμα ότι με τη ψήφο τους θα εκφράσουν την αγανάκτηση τους εναντίον στις επιθεσεις του κεφαλαίου, λέγοντας τους όμως ταυτόχρονα την αλήθεια για τ' αδιέξοδα της μεταρρύθμισης μέσα από

τις εκλογές και το κοινοβούλιο.

Ψήφο στον υποψήφιο του εργατικού κομματος

Μεσα στις σημερινές συνθήκες, αυτό μεταφράζεται σε ψήφο στον υποψήφιο του εργατικού κομματος, ψήφο στον υποψήφιο του ΑΚΕΛ. Για τις προεδρικές του '98 σημαίνει ψήφο στον Ιακώβου.

Δεν «προτιμούμε» βεβαία τον Ιακώβου επειδή είναι καλύτερος από τους άλλους ή επειδή πιστεύουμε ότι θα ακολουθήσει μια πιο φιλεργατική πολιτική. Ετσι και αλλιώς οι πιθανότητες να ακολουθήσει ένας από τους υποψηφίους λιγότερο κακή για την εργατική τάξη πολιτική από ότι οι άλλοι δεν θα εξαρτηθούν τόσο από τις προθεσεις και την πολιτική αυτού που θα εκλεγεί όσο από την επιδραση που θα έχει το αποτέλεσμα των εκλογών πάνω στην αυτοπεποίθηση και την ικανότητα της εργατικής τάξης να αντισταθεί ενεργά.

Ο ίδιος ο Ιακώβου έχει υιοθετήσει, δυστυχώς, το μεγαλύτερο μέρος της πολιτικής του Κληρίδη και του Συναγερμού: την στηριξη και ενίσχυση του «Ενιαίου Αμυντικού Δογματος», τους εξοπλισμούς και την αγορά των S-300, την ενταξη στο καπιταλιστικό κλαμπ της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ακόμα και την «ανάγκη» εκσυγχρονισμού και ιδιωτικοποιήσεων. Ολ' αυτά που στην πραγ-

ματικότητα θα επρέπε να είναι η αιχμη του δόρατος της κριτικής προς την κυβέρνηση του Κληριδη, έχουν γίνει σημεία αναφοράς του Ιακώβου και σε μερικά μάλιστα υπερθεματίζει και του Κληριδη.

Η μόνη διαφορά του Ιακώβου από τους υπολοίπους, που παίζει όμως ρόλο για τους επαναστάτες, είναι ότι είναι ο υποψήφιος του ΑΚΕΛ. Και αυτό είναι ένα γεγονός που καθορίζεται από την συνείδηση του κόσμου. Ασχεται με το τι δηλώνει ο ίδιος, και παρά το ότι σήμερα τον υποστηρίζει και το ΔΗΚΟ, ο κόσμος τον βλέπει σαν υποψήφιο του ΑΚΕΛ και πρώτα και κυρία τα ίδια τα μέλη του ΑΚΕΛ. Έτσι, ενώ μια νίκη του Ιακώβου δεν θα θεωρηθεί σαν αποκλειστική και μεγάλη νίκη του ΑΚΕΛ, ωστόσο μια ήττα του θα θεωρηθεί από όλους σαν μεγάλη ήττα, πρώτα και κυρία για το ΑΚΕΛ.

Τι θα σημαίνει σε αυτή την κατάσταση μια ήττα του ΑΚΕΛ; Το ίδιο το ΑΚΕΛ δεν είναι με κανένα τρόπο υποδείγμα εργατικού κομματος. Ξεπουλάει τους εργατικούς αγώνες, συνεργάζεται με τους αστούς, είναι το ίδιο ένας μεγάλος εργοδότης, και έχει ένα εθνικιστικό παρελθόν και ένα καθόλου διεθνιστικό παρόν. Αυτή είναι η πραγματικότητα που βγαίνει αν κοιτάξει κανείς την πολιτική του και την πρακτική του.

Παρά όλα αυτά όμως εκεί βρίσκεται η μεγάλη μαζα των εργατών που εστώ και καπώς συγχισμένα ή μπερδεμένα έχουν συνείδηση ότι ζούμε σ' ένα κο-

σμο χωρισμένο σε τάξεις, σ' αφεντικά και τους εργατές. Αυτή η μεγάλη μαζα της τάξικα συνειδητής και οργανωμένης εργατικής τάξης προσβλέπει προς το ΑΚΕΛ σαν το κομμάτι που μπορεί ν' αλλάξει τη ζωή της και τη κοινωνία. Αυτό έχει τις ρίζες του, στο ρολόι που έπαιξε στο παρελθόν το ΑΚΕΛ στους αγώνες της εργατικής τάξης εναντίον στην φτώχεια και την εξαθλίωση που προκαλεί ο καπιταλισμός. Το ΑΚΕΛ παραμένει μέχρι σήμερα το κομμάτι που μιλά στο όνομα της εργατικής τάξης και του σοσιαλισμού, ασχέτως με το τι εννοεί σαν σοσιαλισμό. Είναι το κομμάτι που μιλά για επαναπροσεγγίση και στηρίζει τις εκδηλώσεις επαναπροσεγγίσης. Είναι το κομμάτι που συγκρούεται με την εθνικοφροσύνη και τον Γριβισμό, όσο υποτονικά και αν το κάνει.

Δεν είναι βέβαια πολλά αυτά. Αλλά εστώ και αυτά τα λίγα και η επιδράση που έχουν στην εργατική τάξη θα αδυνατίσουν αν ο υποψήφιος του ΑΚΕΛ χάσει από τους άλλους υποψηφίους, γιατί θα είναι χάσιμο από τα δεξιά. Στη συνείδηση των πιο τάξικα συνειδητών εργατών θα φανεί ότι αδυνατίζουν οι ιδέες του σοσιαλισμού, της επαναπροσεγγίσης και της ειρήνης. Θα φανεί ότι κερδίζουν οι υποστηρικτές του καπιταλισμού, του σοβινισμού, του ρατσισμού και της πολεμοκαπηλείας. Αυτό θα έχει σίγουρα αρνητική επιδράση στην αυτοπεποίθηση των πιο τάξικα συνειδητών εργατών και στη δυνατότητα τους να αντιμετωπίσουν αποφασιστι-

κά τις επιθεσίες που δέχονται από τους κεφαλαιοκράτες.

Αντιθέτως μια νίκη του υποψηφίου του ΑΚΕΛ σ' αυτές τις εκλογές, όσο κι αν ο Ιακώβου δεν διαφέρει και πολύ από τον Κληριδη, θα καταγραφεί στην συνείδηση αυτών των εργατών, σαν απορρίψη της Συναγερμικής φιλοσοφίας, της λιτότητας για τους εργαζομένους και των επιδοτήσεων για τους βιομηχανούς, των δισεκατομμυρίων για πολεμοκαπηλά δογμάτα και των περικοπών στα νοσοκομεία και τα σχολεία.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει καθόλου ότι μια κυβέρνηση Ιακώβου θα υπηρετήσει λιγότερο αξία τους ελληνοκυπρίους καπιταλιστές. Η διαφορά είναι ότι μπορεί να βρει μπροστά της μια εργατική τάξη με περισσότερη αυτοπεποίθηση και αποφασιστικότητα να αντιμετωπίσει τις επιθεσίες του. Και αυτό είναι κάτι πολύ σημαντικό για μας.

Μπορεί, η νίκη του υποψηφίου του ΑΚΕΛ να μην σημαίνει μια αριστερή στροφή, αλλά η ήττα από τα δεξιά θα σημαίνει σίγουρα δεξιά στροφή και αδυνατισμό της αυτοπεποίθησης των σοσιαλιστών εργατών. Και αυτό είναι κάτι που δεν το θέλουμε καθόλου. Μέσα σ' αυτό το κομμάτι οι επαναστάτες έχουν ένα σημαντικό ακροατήριο και δεν θέλουμε να ελαττωθεί η δυνατότητα ν' απευθυνόμαστε σε αυτό.

Όλο αυτό τον κόσμο βέβαια δεν θα τον βρούμε αν αποστασιοποιηθούμε από μια μάχη που αυτοί θεωρούν σημαντική. Πρέπει να τοποθετηθούμε στο

πλευρό των εργατών που θέλουν να αντιπαλέψουν την πολιτική της κυβέρνησης, που θέλουν να δώσουν ένα τέλος στη θλιβερή πενταετία του Κληριδη και να πεταχούν τους πραξικοπηματίες έξω από το προεδρικό. Γι' αυτό μαυρίζουμε μαζί τους τον Κληριδη και τον Συναγερμό και ψηφίζουμε Ιακώβου.

Έτσι θα έχουμε τη δυνατότητα να τους μιλήσουμε και να τους εξηγήσουμε ότι η ψήφος δεν αρκεί. Ότι δεν πρέπει να έχουμε καμία αυταπάτη ότι ο Ιακώβου θα δικαιώσει τις προσδοκίες της εργατικής τάξης για μια καλύτερη ζωή και ειρήνη στη Κύπρο. Ότι αν θέλουμε να αλλάξουμε τη ζωή μας και τη κοινωνία χρειάζεται εκτός από την κυβέρνηση να ξεφορτωθούμε και το σύστημα που εκπροσωπεί. Και αυτό δεν μπορεί να γίνει μέσα από τις εκλογές και τη Βουλή. Χρειάζονται οι δικοί μας αγώνες, χρειάζεται πάνω απ' όλα να χτίσουμε σοσιαλιστική οργάνωση και προοπτική.

Η αποχή και το λευκό

Οι δεξιές προσαρμογές του ΑΚΕΛ για να κερδίσει ψηφοφόρους από τα δεξιά και οι εθνικιστικές κορώνες του Ιακώβου για τους εξοπλισμούς και το Δόγμα έχουν κάνει κάποιο κόσμο, να προβληματίζονται για αποχή ή λευκό.

Η αποχή όμως σαν πολιτική διαμαρτυρία έχει νόημα μόνο όταν μπορεί να ερμηνευτεί σαν ομοιογενής διαμαρτυρία απέναντι σε όλους τους υποψηφίους από την ίδια πολιτική κατεύθυνση.

Κατι τέτοιο όμως δεν μπορεί να γίνει σήμερα. Δεν υπάρχει κανένας τρόπος να ξεχωρίσει η αποχή ή το λευκό των ακροδεξιών σοβινιστών που καταγγέλλουν όλα τα κομμάτια γιατί δεν προώθουν περισσότερο τους εξοπλισμούς και τη στρατεύση των γυναικών, από την αποχή ή το λευκό ενός νεολαίου που έχει συχαθεί τις εθνικιστικές φανφαρες όλων ή το λευκό που ριχνει ένας εργαζόμενος στο σφαγείο της Κοφινού που νοιώθει αηδία για όλους όσους ξεπουλήσαν την απεργία τους.

Από την άλλη η αποχή σαν μπούκοτα-ρισμα των εκλογών, θα πρέπει να είναι η αντίδραση στην προσπάθεια της αστικής τάξης να βάλει σε εκλογικά κανάλια και να εξουδετερώσει έτσι ένα ζωντανό μαζικό κίνημα. Σημαίνει επιλογή μιας άλλης μορφής αγώνα, των καταλήψεων ή της γενικής απεργίας ή των διαδηλώσεων που γίνονται την στιγμή εκείνη. Για παράδειγμα, τον Μάη του '68 στην Γαλλία, στην διάρκεια της γενικής απεργίας ο πρόεδρος Ντε Γκωλ προκήρυξε εκλογές «για να αποφασίσει ο κόσμος το τι έπρεπε να γίνει». Σε εκείνες τις εκλογές, το κίνημα έπρεπε να απαντήσει με αρνήση των ιδίων των εκλογών. Δεν το έκανε, και έχασε.

Σήμερα δεν υπάρχει ούτε το μαζικό εκείνο κίνημα που απειλείται από τις εκλογές με διάλυση, ούτε η δυνατότητα να φανεί η αποχή σαν μια συγκεκριμένη πολιτική. Εξάλλου αν υπήρχε αυτή η δυνατότητα θα υπήρχε σίγουρα

και κάποιος ή κάποιοι πολιτικοί φορείς, που θα μπορούσαν να βάλουν δικό τους υποψηφίο, οπότε πάλι δεν θα καταληγάμε στην αποχή.

Για όσους καταλήγουν στην αποχή ή το λευκό επειδή δεν θέλουν να δώσουν την ψήφο «τους» (την «ιερή» «τους» ψήφο) για να σώσουν τα «πιστεύω» τους και να μη γίνουν «συνυπευθύντοι» για τα κακά που θα κάνει ο οποίος εκλεγεί, το μόνο που μπορεί να πει κανείς είναι ότι αυτά δεν είναι παρά μια προσωπική διαμαρτυρία, και σαν τέτοια δεν έχει σχέση με την πολιτική, αλλά μόνο με την ικανοποίηση του μικροαστικού εγωισμού τους. Έτσι και αλλιώς όσον αφορά τις «ευθύνες τους», και η αποχή τους θα συμβάλει στο να εκλεγεί ή όχι κάποιος.

Μπορεί η καταψηφίση του Ιακώβου να αποτελέσει αριστερή διαμαρτυρία;

Κυκλοφορεί όμως σε κάποιο βαθμό και μια άλλη αντίληψη σε κάποιους που βρίσκονται στον ευρύτερο αριστερό χώρο. Η διάθεση να «τιμωρηθούν» το ΑΚΕΛ για τις δεξιές του επιλογές, ελπίζοντας ότι θα κινηθεί αριστερά, ριχνοντας λευκό ή ψηφίζοντας κάποιον από τους άλλους υποψηφίους.

Δεν υπάρχει κανένας λόγος να πιστεύουμε ότι αν το ΑΚΕΛ χάσει θα πάει πιο αριστερά, και ο κυριότερος λόγος είναι γιατί το ΑΚΕΛ δεν θα χάσει

από τα αριστερά. Οποίος ή οποιοί από τους άλλους υποψηφίους βγουν δυναμωμένοι σε βάρος του υποψηφίου του ΑΚΕΛ, θα ερμηνευτεί σαν δυναμώμα πιο δεξιών θέσεων: Ο Κληρίδης είναι ο δηλωμένος αντικομμουνιστής και υποστηρικτής του κεφαλαίου, ο Λυσσαρίδης είναι αυτός που εμφανίζεται, (μαζί με τον Κουτσο) σαν η πιο εθνικιστική πτερυγα της πολιτικής ζωής, ο Βασιλείου είναι ο γνωστός που αποφυλάκισε τον Σαμπών και επέβαλε το ΦΠΑ ενώ οι Γαλανός και Ρολανδής είναι γνωστό ότι είναι γεφυρές για να μεταφέρουν ψήφοι προς το Κληρίδη.

Μπορεί το ΑΚΕΛ να μετακινηθεί αν χάσει, αλλά όχι προς τα αριστερά. Θα πάει προς τα δεξιά για να ξαναπαρεί τους χαμένους ψήφους. Αυτό εξάλλου φάνηκε και κατά τη διάρκεια της τελευταίας πενταετίας που πολλοί περιμέναν ότι το ΑΚΕΛ που βρέθηκε στην αντιπολίτευση μετά την ήττα του '93, θα ήταν πιο μαχητικό και αριστερό. Τίποτα τέτοιο βέβαια δεν έγινε.

Την ίδια λαθεμένη λογική ακολουθούν και όσοι σκεφτόνται να ψηφίσουν κάποιον άλλο από τους υποψηφίους της αντιπολίτευσης, Λυσσαρίδη ή Βασιλείου για να τους δώσουν τη δυνατότητα να πιέσουν για συνεργασία στο δεύτερο γύρο και να μπορέσουν να επηρεάσουν την πολιτική του Ιακώβου.

Κατ' αρχήν δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι ο Λυσσαρίδης ή ο Βασιλείου θα προτιμήσουν να συνεργαστούν με τον Ιακώβου στο δεύτερο γύρο, αφού σημε-

ρα φλερτάρουν ανοιχτά και οι δύο με τον Κληρίδη. Ακόμα και αν προτιμήσουν τον Ιακώβου, ο επιρεασμός που μπορούν να κάνουν δεν θα είναι προς τ' αριστερά και για το συμφέρον της εργατικής τάξης.

Ο Λυσσαρίδης παρά το ότι παρουσιάζει τον εαυτό του σαν τη «μόνη προοδευτική» υποψηφιότητα, δεν αποτελεί με κανένα τρόπο μια αριστερή εναλλαχτική πρόταση απέναντι στον υποψηφίο του ΑΚΕΛ.

Το τι είναι κάποιος, δεν ορίζεται από το τι δηλώνει ο ίδιος για τον εαυτό του ή το κόμμα του, αλλά από τη πολιτική πρακτική και προπαγάνδα του κόμματός του, τη συνθεση του, τη παραδοχή του, την εικόνα που έχουν οι μαζές για το κόμμα, η σχέση του με την οργανωμένη εργατική τάξη. Με βάση όλ' αυτά η ΕΔΕΚ δεν είναι με κανένα τρόπο εργατικό κόμμα και ο Λυσσαρίδης «σοσιαλιστής» υποψήφιος.

Η μόνη σχέση που έχει ο Λυσσαρίδης και το κόμμα του με τον σοσιαλισμό είναι το πρόθεμα «σοσιαλιστικό» που έβαλαν μπροστά στο ΕΔΕΚ (Ενιαία Δημοκρατική Ένωση Κέντρου) αρκετά χρόνια μετά την ίδρυση του (μετά το 74). Ο Λυσσαρίδης είναι αυτός που προβάλλει την πιο εθνικιστική πολιτική στο Κυπριακό, μετά τον Κουτσο. Διεκδικεί την πατρότητα του δογματος και υπερθεματίζει στο θέμα των εξοπλισμών. Είναι αυτός που ζητά μορατοριό και καθήλωση των δημοσιών υπαλλήλων. Αντιπροσωπεύει ότι πιο μικροα-

στικό υπάρχει μέσα στη κοινωνία. Δεν είναι τυχαίο ότι το κεντρικό του συνθήμα(αφίσσα) στις εκλογές είναι το «δεν είμαστε πρόβατα, ψηφίζουμε ελεύθερα». Αφίσσα που απευθύνεται στα πιο αντιδραστικά ενστικτά των πιο μικροαστικών και καθιστερημένων κομμάτων της κοινωνίας. Με αυτά είναι ταυτισμένος στη συνείδηση των μαζών ο Λυσσαριδής.

Ο Λυσσαριδής βεβαία, δεν είναι ούτε χειρότερος, ούτε καλύτερος από τον Ιακώβου. Δεν είναι όμως και με κανένα τρόπο μια «προοδευτική» υποψηφιότητα. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να τον «προτιμήσουμε» από τον Ιακώβου που είναι ο υποψήφιος του ΑΚΕΛ που είναι το κομμα προς το οποίο προσβλέπει το πιο ταξικά συνειδητό και οργανωμένο κομμάτι της εργατικής τάξης.

Ο Βασιλείου μπορεί να το παίζει σαν πιο διαλλαχτικός στο Κυπριακό αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είναι στη διάρκεια της δικής τους διακυβέρνησης, όπως περηφανεύεται ο ίδιος, που ξοδεύτηκαν τα περισσότερα λεφτά για εξοπλισμούς. Δεν πρέπει να ξεχνάμε

ότι είναι αυτός που επέβαλε το ΦΠΑ, ότι είναι αυτός που έστειλε τα ΜΜΑΔ που έρριξαν το ξύλο και τα δακρυγόνα στην περίπτωση του Rainbow στο Ακaki, ότι είναι αυτός που έστειλε τις μπουλτοζες στο Γκαβερνός και κατ'εστρέψαν τις παραγκες του κόσμου για να χτίσει ανενοχλήτος τον δίκιο του εξοχικό για να κάνει τις διακοπές του.

Με κανένα τρόπο οι Βασιλείου και Λυσσαριδής δεν αποτελούν προοδευτική εναλλαχτική πρόταση στον υποψήφιο του ΑΚΕΛ.

Θέλουμε να χάνει το ΑΚΕΛ, αλλά από τα αριστερά, για να μπορέσει να κερδίσει έδαφος μια αριστερή πολιτική. Όταν για παράδειγμα οι εργαζόμενοι στο σφαγείο της Κοφίνου αμφισβήτησαν την ηγεσία τους που ήθελε να κλείσει την απεργία, ήταν μια αμφισβήτηση του ΑΚΕΛ από τα αριστερά. Κάποια μέλη του προβληματίστηκαν θετικά, και για την πολιτική του ΑΚΕΛ και για την ικανότητα της εργατικής τάξης να αγωνίζεται. Και αν αυτός ο κόσμος έλθει σε μια αριστερή οργάνωση σαν την Εργατική Δημοκρατία τόσο το καλύτερο.

Σοσιαλιστική Οργάνωση

Δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι στις 8 του Φεβραρη θα μαυρίσουν την κυβέρνηση των περικοπών και της αναβίωσης του εοκαβητισμού, δίνοντας τη ψήφο τους στον υποψήφιο του ΑΚΕΛ, τον Γιώργο Ιακώβου. Από αυτούς όμως ένας σημαντικός αριθμός θα τον ψηφίσει γνωρίζοντας ότι δεν πρόκειται να αλλάξουν και πολύ τα πράγματα.

Πολύ σύντομα μετά τις εκλογές αυτο θα αρχίσουν να το διαπιστώνουν πολύ περισσότεροι. Κάποιοι από αυτούς μπορεί να οδηγηθούν και σε ένα αίσθημα απογοήτευσης και αδιέξοδου, ότι τα πράγματα θα συνεχίσουν στον ίδιο κατηφορό όπως και πριν, και ότι κανένας δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο σε αυτή τη πορεία. Κάποιοι άλλοι θα στραφούν προς τον εθνικισμό και το ρατσισμό αναζητώντας διέξοδο στη κρίση, την ανεργία και την απειλή του πολέμου. Ένα σημαντικό κομμάτι όμως θα στραφεί και προς τις επαναστατικές ιδέες. Η Εργατική Δημοκρατία που έδωσε μαζί με αυτό το κόσμο τη μάχη πριν τις εκλογές και κατά τις εκλογές για να φύγει ο Κληρίδης και ο Συναγερμός, μπορεί να κερδίσει από αυτό το κομμάτι.

Πολλούς από αυτούς τους συντρόφους όμως τους απασχολεί το ερώτημα: «Μπορεί η Εργατική Δημοκρατία να γίνει ποτέ τόσο δυνατή ώστε να μπορεί να επηρεάσει τα πράγματα;»

Η απάντηση βρίσκεται στον χαρακτήρα της ίδιας της καπιταλιστικής κοινωνίας. Σε περιόδους μακροσυρτής κρίσης όπως αυτή που ζούμε σήμερα, χιλιάδες απλοί άνθρωποι έρχονται ολόενα και πιο συχνά σε συγκρούση με αντιλήψεις και καταστάσεις που προηγούμενα θεωρούσαν δεδομένες και αναλλοίωτες.

Όταν η εργατική τάξη μπαίνει σε κίνηση, όταν οι αγώνες αρχίζουν να ξεσπούν αυτές οι ιδέες που κυριαρχούν μέσα στους εργαζόμενους αλλάζουν σε μαζική κλίμακα. Ανακαλύπτουν πως όχι μόνο δεν είναι ανίσχυροι αλλά είναι ικανοί να παρουν τη τύχη στα χέρια τους.

Ήδη πολλοί αριστεροί αγωνιστές βλέπουν ότι θα χρειαστούν αγώνες σε όλα τα μέτωπα και μετά από μια εκλογή του Ιακώβου. Αυτή η πεποίθηση είναι ιδιαίτερα έντονη ανάμεσα σε αυτούς που έδωσαν σκληρές μάχες την τελευταία πενταετία.

Η αγωνιστική διάθεση σ' ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης υπάρχει. Αυτή πρέπει να αρχίσει να οργανώνεται πολιτικά από τώρα. Διαφορετικά θα βρεθεί απροετοίμαστη μπροστά στα σκληρά πολιτικά διλήμματα που πρόκειται ν' ανοίξουν μετά τις εκλογές: Θα είναι «ρεβανσισμός» η αποκαθάρωση των πραξικοπημάτων και των εγκαθε-

των του ΔΗΣΥ απο τα διαφορα ποστα; Θα δεχτουμε συνεχιση του «διαλογου» για αχρηστευση της ΑΤΑ; Χρειάζεται να περιμενουμε «δειγματα γραφης» απο τον Ιακωβου ή πρεπει να αρχισουμε τις απεργιες για αυξησεις απο τωρα;

Οι ηγεσιες των συντεχνιων ειναι ετοιμες να ζητησουν αυτοσυγκρατηση, περιοδο χαριτος και αναμονη. Μονο ενα δικτυο απο πολιτικα ξεκαθαρους μαχητες του σοσιαλισμου μπορεί να στηριξει τους αγωνες που ερχονται.

Για να αξιοποιησουμε την εκλογικη ηττα του Κληριδη και της δεξιας, για να εχουμε μια πραγματικη αλλαγη χρειαζεται σοσιαλιστικη οργανωση και προ-

οπτικη. Χρειαζομαστε μια μαζικη οργανωση που να στηριζει και να στηριζεται στους αγωνες και τη δυναμη των εργατων και οχι να προσπαθει απλα να κερδισει θεσεις μεσα στους στημενους θεσμους του καπιταλισμου. Χρειαζομαστε ενα κομμα επαναστατικο, που να παλευει για την ανατροπη της αρχουσας ταξης και οχι για «συσσωρευση αλλαγων» και «κοινα εθνικα συμφεροντα».

Μονο ετσι μπορούμε να κτισουμε τη δυναμη εκεινη που μεσα απο τη κριση του καπιταλισμου μπορεί να μετατρεψει τις ηττες της δεξιας σε οριστικη νικη των εργατων, σε νικη του Σοσιαλισμου.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ Τ.Κ. 7280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Τηλ. - Fax: 02-349770

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΔΙΚΟ ΦΥΛΛΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟ ΓΥΡΟ ΤΩΝ ΠΡΟΕΔΡΙΚΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

Εκδίδεται από την Ομάδα «Εργατική Δημοκρατία»

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΦΙΣΙΑ ΠΟΥ ΘΕΩΡΕΙ Ο ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ 'ΣΤΑΣΙΑΣΤΙΚΗ'

ΜΑΥΡΟ ΣΤΟΝ ΚΛΗΡΙΔΗ

ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟΥΣ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΙΔΕΕΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ

Αγοράστε την Διαβάστε την Διαδώστε την

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Εκδίδεται από την Ομάδα «Εργατική Δημοκρατία»

ΘΕΛΟΥΜΕ ΑΤΑ ΚΑΙ ΑΥΞΗΣΕΙΣ, ΟΧΙ S-300 ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Ο Κληρίδης υποστηρίζει την ιδέα του "Αποδοτικού Διαλόγου" που σημαίνει ότι οι εργατοί πρέπει να υποχωρούν στα αιτήματα των εργοδωτών και να μην κάνουν απεργίες. Αυτή η πολιτική είναι η ίδια με την που ακολουθεί ο Σ.Κ.Ε. και η οποία έχει οδηγήσει στην καταστολή των εργατικών αγώνων. Η Ομάδα «Εργατική Δημοκρατία» προτείνει την ίδρυση ενός κομματος που θα στηρίξει τους αγώνες των εργατών και θα αγωνιστεί για την ανατροπή της κυβέρνησης Κληρίδη.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Να δώσουμε τον Κληρίδη και τους προξικοπηματίες από το προεδρικό σελ. 3, 6-7

ΜΑΥΡΟ ΣΤΟΝ ΚΛΗΡΙΔΗ ΨΗΦΟ ΣΤΟΝ ΙΑΚΩΒΟΥ

Αλλά... η ψηφος δεν αρκει

ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΧΤΙΣΟΥΜΕ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Δεκαδες χιλιαδες εργατες και νεολαιοι ελπιζουν οτι με τις προεδρικες εκλογες του Φεβραρη θα φτασει στο τελος της η πενταετια Κληριδη. Μια θλιβερη πενταετια λιτοτητας, σοβινισμού, πολεμοκαπηλειας και γριβισμού.

Ποια ειναι πραγματικα η σημασια των εκλογων; Μπορουν να αλλαξουν τη ζωη μας; Ποια η σταση των σοσιαλιστων απεναντι στις εκλογες; Γιατι η Εργατικη Δημοκρατια υποστηριζει ψηφο στον Ιακωβου σε αυτες τις εκλογες; Τι εννοουμε οταν λεμε η ψηφος δεν αρκει, χρειαζεται σοσιαλιστικη οργανωση και προοπτικη;

Με αυτα τα ερωτηματα καταπιανεται αυτη η παμφλετα.

